

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 kwietnia 2012 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Adam Zarzycki (spr.)
Sędziowie: SO Lidia Rogala
SO Zbigniew Karamara
Protokolant: sekr. sądowy Anna Misztal

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Andrzeja Kędziory
po rozpoznaniu w dniu 18 kwietnia 2012 roku

sprawy S

G

oskarżonego o przestępstwo z art. 35 pkt 1 ustawy o ochronie zwierząt
na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela posiłkowego
od wyroku Sądu Rejonowego w Pińczowie
z dnia 9 września 2011 roku sygn. akt II K 106/11

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. na podstawie art. 35 ust. 3 Ustawy z 21.08.1977 roku o ochronie zwierząt (Dz. U. nr 106 z 2003r. poz. 1002, tekst jednolity z późn. zmianami) orzeka przepadek 5 (pięciu) sztuk bydła objętych decyzją R.6134/2/10 Wójta Gminy Wodzisław z dnia 7 czerwca 2010 roku;
2. uchyla pkt II i III wyroku;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od wydatków za II instancję.

na oryginalne właściwe podpisy
za zgodność
ST. SEKRETARZ SĄDOWY
Małgorzata Nawroś
Małgorzata Nawroś

S G oskarżony był o to, że w okresie od daty bliżej nieustalonej do 11.06.2010 r. w miejscowości Drobin woj. świętokrzyskiego znęcał się nad 6 sztukami bydła hodowlanego w ten sposób, że utrzymywał je w niewłaściwych warunkach bytowania w stanie rażącego niechlujstwa, tj. o przestępstwo z art. 35 pkt 1 ustawy z dnia 21.08.1997 r. o ochronie zwierząt.

Sąd Rejonowy w Pińczowie wyrokiem z dnia 9 września 2011 r. w sprawie II K 106/11 orzekł co następuje:

- I. w ramach czynu zarzucanego aktem oskarżenia oskarżonemu S G uznał go za winnego tego, że w okresie od daty bliżej nieustalonej, lecz od około 2008 r. do dnia 11 czerwca 2010 r. w miejscowości Drobin gmina Wodzisław województwo świętokrzyskie znęcał się nad sześcioma sztukami bydła hodowlanego w ten sposób, że utrzymywał je w niewłaściwych warunkach bytowania oraz w stanie rażącego niechlujstwa, nie dostarczał im odpowiedniej ilości wyżywienia, nie zapewniał opieki weterynaryjnej i nie wykonywał podstawowych czynności pielęgnacyjnych, tj. przestępstwa z art. 35 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 2 pkt 10 ustawy z 21.08.1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. Nr 106, poz. 1002 z 2003 r. tekst jedn.) i za to na podstawie art. 35 ust. 1 cyt. ustawy o ochronie zwierząt skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 lata;
- II. na podstawie art. 72 § 1 pkt 8 kk zobowiązał oskarżonego do zapewnienia swoim zwierzętom gospodarskim właściwych warunków bytowania;
- III. na podstawie art. 73 § 1 kk oddał oskarżonego pod dozór kuratora sądowego;
- IV. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych.

Powyższy wyrok zaskarżony został przez oskarżyciela posiłkowego Stowarzyszenie Obrona Zwierząt w Jędrzejowie w części dotyczącej orzeczenia o karze. W swojej apelacji oskarżyciel posiłkowy, jak wynika z jej treści, zarzucił temu wyrokowi rażąca niewspółmierność orzeczonej kary przez to, iż sąd nie orzekł środków karnych wskazanych w apelacji, mimo iż okoliczności sprawy nakazywały takie rozstrzygnięcie. Podnosząc tak sformułowany zarzut, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie środków karnych w postaci: przepadku 5 sztuk bydła, podania wyroku do publicznej wiadomości, poprzez wywieszenie jego treści przez okres jednego miesiąca na tablicy ogłoszeń Urzędu Gminy Wodzisław oraz na tablicach ogłoszeń sołtysów wszystkich wsi gminy Wodzisław, zakazu prowadzenia działalności hodowli bydła (na podstawie art. 35 ust. 4 ustawy o ochronie zwierząt), ewentualnie orzeczenie obowiązku powstrzymania się przez oskarżonego od hodowania bydła przez okres 2 lat (na podstawie art. 72 § 1 pkt 8 kk).

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja oskarżyciela posiłkowego jest częściowo uzasadniona. Na wstępie należy stwierdzić, że Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które znajdują oparcie w przeprowadzonych i utrwalonych dowodach. Na podstawie tych ustaleń, Sąd prawidłowo przypisał oskarżonemu popełnienie czynu polegającego na znęcaniu się nad zwierzętami we wskazany sposób, a kwalifikacja prawna tego czynu nie może budzić wątpliwości.

Sąd I instancji dokonał także trafnej oceny stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu, zgodnie z zasadami określonymi w art. 53 kk, wymierzając mu karę w rozmiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności i trafnie także uznał, że dla osiągnięcia celów kary wobec sprawcy, wystarczające będzie orzeczenie tej kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby w oparciu o przepis art. 69 § 1 i

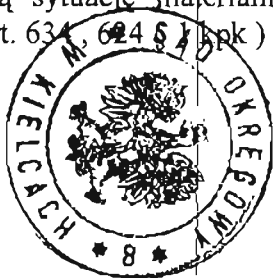
2 kk , art. 70 § 1 pkt 1 kk . Rozstrzygnięcie w tym zakresie nie jest przez apelującego kwestionowane . Apelujący zarzuca natomiast rażąca niewspółmierność kary przez to , iż Sąd nie orzekł wskazanych w apelacji środków karnych lub obowiązków , w związku z czym rozstrzygnięcie co do kary jest niewspółmiernie łagodne w stosunku do przypisanego oskarżonemu czynu .

Odnosząc się do tak postawionego zarzutu apelacji , trzeba uznać za trafne argumenty zawarte w apelacji jedynie w zakresie dotyczącym braku orzeczenia przez Sąd o przepadku zwierząt objętych czynem . Należy podzielić stanowisko apelującego , że nie ma żadnych przeszkód natury administracyjnej orzeczenia takiego przepadku . Zwierzęta w postaci pięciu sztuk bydła zostały bowiem zgodnie z przepisami prawa (art. 7 w/w ustawy) decyzją Wójta Gminy Wodzisław odebrane czasowo oskarżonemu (k . 67) . Zgodnie z przepisami ustawy o ochronie zwierząt (art. 7 ust. 6) odebrane zwierzę podlega zwrotowi , jeśli sąd nie orzeknie w trybie art. 35 ust. 3 ustawy , przepadku zwierzęcia , a także jeżeli postępowanie karne w tej sprawie zostanie umorzone . Nie było więc formalnych przeszkód do wydania rozstrzygnięcia o przepadku zwierząt w trybie tej ustawy .

Zasadne są również argumenty apelacji dotyczące konieczności orzeczenia tego przepadku w sprawie oskarżonego . Nie może ulegać żadnym wątpliwości , że ujawnione i ustalone przez Sąd okoliczności sprawy dotyczące warunków bytowania przedmiotowych zwierząt są tego rodzaju , że oskarżonemu w żadnym razie nie należy zwracać czasowo odebranych zwierząt . Skala zaniedbań oskarżonego w prowadzeniu tej hodowli jest bowiem tak duża , że nie ma żadnych gwarancji , że oskarżony prowadziłby hodowlę tych zwierząt z zachowaniem wymogów ustawy . Wręcz przeciwnie można byłoby się spodziewać , że rychło zwierzęta te zostaną doprowadzone do takiego stanu , jak poprzednio . Nie można zupełnie liczyć na to , że oskarżony będzie hodował bydło z zachowaniem podstawowych wymogów ustawy , zwłaszcza że sam nie widział niczego złego w swoim postępowaniu . W toku postępowania odwoławczego przeprowadzony został wywiad środowiskowy przez kuratora zawodowego (k . 217 – 218) . W sposób oczywisty wynika z niego , że oskarżony z uwagi na stan zdrowia nie jest zdolny do wykonywania pracy fizycznej i nie ma żadnych możliwości prowadzenia gospodarstwa rolnego . Trudno oczekiwać zatem , że będzie on w stanie prowadzić hodowlę bydła w ilości pięciu sztuk . Uzupelniony materiał dowodowy wskazuje więc na potrzebę orzeczenia przepadku zwierząt . Faktem jest , że oskarżony poniesie z tego tytułu wymierną stratę , ale też do wyegzekwowania pozostają znaczne koszty utrzymania zwierząt . Sąd odwoławczy w konsekwencji uznał za celowe orzeczenie przepadku tych zwierząt w oparciu o przepis art. 35 ust. 3 w/w ustawy .

W konsekwencji powyższych ustaleń co do sytuacji życiowej oskarżonego oraz rozstrzygnięcia co do przepadku , nie ma potrzeby orzekania o obowiązku wymienionego w art. 72 § 1 pkt 8 kk , ani też o oddaniu oskarżonego pod dozór kuratora w oparciu o art. 73 § 1 kk (pkt II i III wyroku) . Dlatego też orzeczenia w tym zakresie należało uchylić . W świetle powyższych ustaleń zupełnie nie ma potrzeby orzekania wyroku do publicznej wiadomości , zakazu prowadzenia hodowli bydła , czy też obowiązku powstrzymania się od tej hodowli przez okres 2 lat , których to rozstrzygnięć domagał się apelujący . Skoro oskarżony w ogóle nie może pracować fizycznie , ani prowadzić gospodarstwa , to orzekanie tych środków i obowiązków mija się z celem . Stąd też dalej idących wniosków apelacji Sąd nie uwzględnił .

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok (art. 437 § 1 kpk) . Ze względu na trudną sytuację materialną oskarżonego Sąd zwolnił go od kosztów sądowych za II instancję (art. 634 § 1 kpk) .

na oryginalne właściwe podpisy
za zgodność
ST. SEKRETARZ SĄDOWY
Malgorzata Nawojak